

Lluites compartides

Amb motiu de les mobilitzacions que van desembocar en l'1-O, Òmnium va iniciar una campanya amb el lema Lluites compartides. Apel·lava a les conquestes socials, a escala planetària, que han representat al llarg de la història un avenç crucial en la conquesta de les llibertats individuals i col·lectives. S'hi citaven referents que anaven des de Rosa Parks a Gandhi.

Il·lustració: Jaume Gubianas i Carles Claret.

A banda de la lluita pel dret a l'autodeterminació de Catalunya -i de tants altres pobles arreu del món-, aquests dies els carrers es tornen a omplir de persones que no volen renunciar a la llibertat d'expressió i denuncien els excessos intolerables de la monarquia en una Espanya d'escassa qualitat democràcia. Tornant a la campanya d'Òmnium, entre els referents contemporanis del país hi havia la lluita sociopolítica de la societat catalana durant el període de la dictadura i els esforços del moviment sindical i veïnal per fer front a les misèries del franquisme. Un parell de dècades abans, en ple període autàrquic, es va esdevenir el conflicte que ocupa el tema central de la revista d'aquest mes. El 25 de gener del 1946, la tèxtil manresana Bertrand i Serra, la factoria del sector més gran de l'estat en aquell període, va engegar una protesta històrica. La plantilla de la fàbrica, formada principalment per dones, va iniciar un vaga de braços caiguts.

Amb la mobilització, i malgrat les amenaces de les autoritats, la presència del governador civil a Manresa, el desplegament de forces de l'ordre vingudes de Barcelona per contrarestar les manifestacions i les detencions d'històrics líders sindicals, les obreres van aconseguir que l'empresa no els descomptés del jornal les hores que no havien pogut treballar per culpa de les

aturades elèctriques i un augment de 45 pessetes al mes que demanaven, des de feia temps, per fer front a l'increment del cost de la vida en plena postguerra. Temps en què el mercat negre, l'estraperlo i les condicions de vida eren duríssimes. El detonant de la insurrecció, però, es va produir quan, en cobrar la setmanada, les treballadores es van adonar que no els havien pagat el jornal corresponent al dia 24, festa local amb motiu de la *liberación*, la commemoració de l'entrada dels franquistes a la ciutat. Davant la negativa de la propietat van decidir declarar-se en vaga a partir del dilluns 27. 75 anys després d'aquests fets el món ha canviat, però, malauradament, encara hi ha molts episodis que conviden a la desobediència, la protesta o -si seguim la gradació- la revolta. La mateixa escletxa salarial entre homes i dones ha amplificat, en els últims anys les mobilitzacions del 8-M. Les llibertats continuen amenaçades per poders cada cop més ocults i transnacionals. Un incentiu que justifica continuar sense pausa una llarga llista de lluites compartides.

[despiece]Aquest és l'Editorial de la revista **El Pou de la gallina** del mes de març de 2021. A la venda a tots els quioscos i llibreries manresanes a partir del dia 4 de març.

[/despiece]